

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: J. J.

proti

žalovanému Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, Policie České republiky
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím, které je specifikováno v záhlaví tohoto rozsudku, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. Krajského ředitelství police Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 8. 8. 2022, č. j. X, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, 9 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie v délce tří let a dále byla podle § 118 odst. 3 citovaného zákona stanovena doba k vycestování z území České

republiky na 30 dní, neboť žalobce pobýval neoprávněně na území České republiky a opakovaně porušoval právní předpisy.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Žalobce uvedl, že rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu a dále, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, trpělo vadami, proto se žalobce cítí přímo zkrácen na svých právech. Dále namítal nešetření práv nabytých v dobré víře v rozporu s ust. § 2 odst. 4, § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Důvod zahájení správního řízení považuje žalobce za nekonkrétní, což odporuje zásadě legality a dále žalobce poukazuje na možnou účelovost jednání správního orgánu.
4. V konkrétní rovině pak žalobce uvedl, že mu je vytýkáno, že od 1. 9. 2020 do 1. 6. 2022 pobýval neoprávněně na území ČR, žalobce se však domnívá, že uložení správního vyhoštění bylo příliš tvrdé.
5. Dále žalobce poukázal na to, že rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho práva na soukromý a rodinný život, což je v rozporu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
6. Dle žalobce bylo porušeno ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kdy je správní orgán povinen dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným právem a odpovídalo okolnostem daného případu.
7. Uvedenými tvrzeními žalobce žalobu vyčerpal a navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na zákonnosti žalovaného rozhodnutí, uvedl, že dle jeho názoru žaloba neobsahuje konkrétní žalobní námitky, a navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
9. Předně soud konstatuje, že žalované rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost či jinou vadou, k níž by soud musel přihlížet ex officio (§ 76 s. ř. s.). Výrok rozhodnutí splňuje veškeré nároky, které na něj jsou kladeny zákonem, odůvodnění rozhodnutí obsahuje dostatečné důvody včetně uvedení podkladů a úvah, jimiž se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 2, 3 správního řádu).
10. Soud po učinění závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadami, které by bránily soudu v jeho přezkoumání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84 /a contrario/; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), přezkoumal žalované rozhodnutí v rozsahu podaných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Soud přitom nedospěl k závěru, že by zde byl prostor pro prolomení této zásady rozsahu soudního přezkumu v důsledku relevance právní normy s aplikační předností. Ostatně takové případné okolnosti žalobce ani netvrdil. Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

11. Soud se po přezkoumání rozhodnutí plně ztotožnil se skutkovými a právními závěry žalovaného, proto na odůvodnění jeho rozhodnutí plně odkazuje. Lze připomenout, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Není totiž úlohou soudu, aby opakovaně vysvětloval důvody, pro které byla argumentace žalobce shledána lichou, mylnou a vyvrácenou, pokud závěry správních orgánů v tomto směru ob stojí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, bod 16).
12. Z obsahu napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 8. 2022, č. j. X, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, 9 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie v délce tří let a dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí.
13. Obecná povinnost žalobce uplatnit takové žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, je zakotvena v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dále dle ustálené soudní judikatury platí, že obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují i obsah a rozsah následného soudního přezkumu, k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42: *„Ve správním soudnictví se totiž široce uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nabrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu možnost efektivně hájit své rozhodnutí.“* Žaloba je v dané věci sice převážně obecná, nicméně obsahuje konkretizované tvrzení žalobce, který považuje vyhoštění jako následek jeho neoprávněného pobytu na území ČR v době od 1. 9. 2020 do 1. 6. 2022 za velmi tvrdý. Tedy soud identifikoval tento dostatečně konkrétní žalobní bod, kdy žalobce považuje udělené vyhoštění při délce tří let zákazu pobytu za nepřiměřený době, po kterou neoprávněně pobýval na území ČR, tedy soud mohl žalované rozhodnutí věcně přezkoumat.
14. Nyní se soud vyjádří k tvrzením uplatněným v žalobě. Žalobce předně namítal nekonkrétnost zahájení správního řízení. Podle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení o zahájení řízení obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Důvod zahájení správního řízení vyplývá z úředního záznamu ze dne 22. 7. 2022, kde je uvedeno, že dne 24. 1. 2022 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění z důvodu zániku povolení k pobytu. Žalobci byl udělen výjezdní příkaz s platností do 11. 3. 2022, jiné oprávnění k pobytu žalobce nemá, je tedy důvodné se domnívat, že žalobce

minimálně od 22. 7. 2022 pobývá na území ČR neoprávněně. Samotné oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění si žalobce převzal osobně dne 22. 7. 2022 ve 20:00. hodin. V tomto oznámení o zahájení správního řízení je výslovně uvedeno, že žalobce byl kontrolován dne 22. 7. 2022 v čase 16:15 až 16:20 hodin v rámci pobytové kontroly na adrese X. Žalobce předložil cestovní pas Uzbekistánu, dle přechodových razítek bylo zjištěno, že dne 24. 2. 2021 vstoupil (Praha-Ruzyně) na území schengenského prostoru a od té doby jej neopustil. Dlouhodobý pobyt (zaměstnanecká karta) byl ukončen dne 30. 10. 2021. Dne 24. 1. 2022 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění a bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a vydán výjezdní příkaz s platností do 11. 3. 2022. Jiné pobytové oprávnění vydáno nebylo. Proto byl pobyt žalobce v době minimálně od 22. 7. 2022 považován za pobyt bez platného oprávnění a byl výslovně označen za důvod pro rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, 9 pobytového zákona. Stejně tak je důvod zahájení správního řízení o vyhoštění žalobce popsán v protokole o výsledku účastníka řízení ze dne 22. 7. 2022. K tomu žalobce do uvedeného protokolu uvedl, že byl seznámen s předmětem řízení i se skutečnostmi, pro které je třeba s ním provést výslech, a protokol podepsal. Tedy námitka žalobce o nekonkrétnosti zahájení správního řízení a o případné s tím spojené účelovosti jednání správních orgánů nemá oporu ve správním spise.

15. Další námitka žalobce směřovala k údajné tvrdosti vyhoštění, kterým byl žalobci uložen zásah pobytu na území členských států EU v délce tří let. K tomu soud uvádí, že ust.

§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 umožňuje udělit správní vyhoštění až na dobu pěti let. Dobu tří let považuje soud za přiměřenou okolnostem věci, když neoprávněný pobyt žalobce na území ČR od 31. 10. 2021 byl řešen již v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. X, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 24. 1. 2022 o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které je součástí správního spisu (žalobce uváděl neoprávněný pobyt od 1. 9. 2020), přičemž žalobce ignoroval udělení výjezdního příkazu. Tato doba tří let (žalobce v žalobě uvedl dobu jednoho roku) je řádně odůvodněna rovněž v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 7, 8 rozhodnutí). Žalobce přitom ani neuvedl žádné konkrétní důvody, z nichž by měla být údajná tvrdost dovozena.

16. Pokud jde o nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce, žalobce nespecifikoval, které individuální okolnosti by měl vzít soud v úvahu, přičemž obě správní rozhodnutí se případným zásahem do soukromí žalobce dostatečně zabývala, když zhodnotila, že žalobce nesdílí s občanem ČR ani s občanem jiné země Evropské unie společnou domácnost, ani se na území ČR nevyskytuje jeho rodinný příslušník či osoba blízká (str. 5, 6 prvostupňového rozhodnutí, str. 4 žalovaného rozhodnutí). Proto ani tato námitka nemůže být důvodná.

17. Pokud žalobce mířil na práva nabytá v dobré víře, pak je tato argumentace žalobce zcela lichá. Žalobce totiž nenabyl žádné právo, které by ho opravňovalo v době zahájení a vedení správního řízení pobývat na území ČR. Neexistenci pobytového oprávnění žalobce sám nijak nezpochybnil, tedy žádná žalobcova práva nabytá v dobré víře nemohla být dotčena. Stejně tak nelze za důvodné považovat obecné tvrzení žalobce o tom, že byla porušena zásada § 2 odst. 4 správního řádu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným

právem a odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce totiž neuvedl, v čem se má posouzení jeho případu odklánět od okolností jeho případu.

18. Jako nedůvodné soud vyhodnotil rovněž námitku nedostatečného zhodnocení skutkového stavu věci a námitku existence procesních vad, a to pro obecnost uplatněných námitek. Platí přitom, že pouhá negace závěrů obsažených v žalovaném rozhodnutí a stejně tak pouhé vyslovení existence procesních vad v žalobě nemůže vést k úspěšnosti žaloby, přičemž, jak již uvedeno, soud neshledal, že by řízení trpělo vadami, k nimž by byl soud povinen přihlížet ex officio.
19. S ohledem na shora uvedené soud uzavřel, že žaloba není důvodná a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu soudního spisu takové náklady, které by přesahovaly běžný rozsah jeho úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. prosince 2022

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.

soudkyně